Pregaria.cat

Entrada

La constància en la pregària

Sempre que has anat de recés t'has fet el propòsit de ser més constant en la pregària. Resulta relativament fàcil pregar a Montserrat, Taizé, Manresa o a El Mas Blanc. La situació, l'ambient general, el clima d'oració, la comunitat religiosa, i la gent que hi va, creen un clima favorable per a la mirada interior espiritual, a la recerca i a la trobada amb Déu.

Quan torna la "normalitat" de la vida és quan comencen les dificultats. Els horaris, el ritme de treball o d'estudi, l'acumulació de petits o grans problemes, els estímuls de tota mena i la mateixa dispersió interna, dificulten el que allà a dalt semblava fàcil i planer.

Per altra banda és quan, al menys aparentment, ens fa més falta la pregària. Tenir 17, 20, 30 anys, ser creient, actual, alegre, esdevenir una persona que no pacta amb certes coses i al mateix temps respecta, dialoga, crea alternatives, calla i sap divertir-se.... un noi o una noia tal com la dibuixem, ara i aquí, no resulta fàcil. I és ben necessari.

Per ser constant en la pregària el primer que cal és tenir un mínim d'humilitat. Sense ella a la primera o segona fallida per tal de justificar-se s'arriba a conclusions fictícies. En canvi una miqueta d'humilitat fa que comencis de nou moltes vegades. Com aquell que li diu al Senyor: "ja ho veus, no sóc ni genial ni un atleta espiritual, però ho tornaré a intentar tants cops com faci falta. Mira la meva bona voluntat "

La segona condició és ser pràctic. No és el mateix el recés que la universitat, les hores de cotxe o transport públic i els horaris a cops tan bèsties que ens marquen. La pregària molts cops serà limitada en el temps, oberta en l'esperit, tindrà un llibre a prop, normalment la Bíblia, serà dispersa durant la jornada, com en breus moments de mirada o diàleg interior, i ha de tenir com a santuari el carrer, un bar, el bus, l'avantsala del metge, l'aula, l'habitació de nit, l'aeroport, la matinada amb els besllums del dia, i fins, quan està oberta, aquella església que tu saps, la seva pau, la poca gent i aquell quelcom de molt especial. Un santuari plural i universal, però sempre a la mateixa cel·la on es dona la relació: el teu cor.

1.- Per ser constant en la pregària cal ser humil i començar tantes vegades com calgui.
2.- Déu et parla o t'estima a arreu. No t'espera en uns espais preferits. L'espai sagrat ets tu.
3.- Avui començo com si fos el primer dia.
4.- Mols cops quan la gent et mira pots descobrir–hi la mirada de Déu, o per la presència o per la necessitat.
5.- No buidis el cor de la presència més amable que existeix. Mes aviat buida'l d'altres coses que ocupen massa espai.
6.- Tenir constància en la pregària va obrint un camí interior apassionant, de forma que pas a pas la pregària esdevé una vertadera necessitat com ho és menjar o dormir. Tenim necessitat del Senyor, a prop, dialogant, amic i referent.